

11 atenció, atenció...

Anem a posar en escena una obra de mèrits singulars: Antígona, una moderna versió de la clàssica tragèdia grega de Sofòcles que devem a un dels més grans escriptors catalans contemporanis; Salvador Espriu.

Salvador Espriu es un poeta de l' hora actual, pertany a la generació que ha servit de pont entre la d'avant guerra i la de la nova formada de literats joves que amb la seva ploma comencen a marcar els solcs d'una reinvenció de les lletres catalanes.

Darrerament obtingué un gran èxit amb el poema "la pell de Bran" del qual se n'ha parlat avui amb elogis fets de tots els poesos comuns. Antígona fou escrita per Espriu l'any 1939, any fatalic pel nostre poble, i molt abans d'altres Antígoна, com les d'Anouïtch, Cocteau, etc., avui famoses a tot el món.

En nèixer l'Antígona d'Espriu, però, l'autor va haver de tancar-la en un calaix uns quants anys i fins avui no ha pogut representar-se mai.

Vol dir que l'obra que avui l'art Escènic del Casal de Catalunya de Buenos Aires ofereix al seu respectable i conseqüent públic és una estrena, una estrena universal absoluta, de la qual se n'ha sentiu plenament orgullosos perquè saben que això

contribuir a la difusió de la cultura catalana, amb l'estrena d'una obra catalana, d'autor català, inspirada en les fonts més riques: sagrades del teatre universal.

Una oportunitat ~~s'ha~~ ^{com aquesta} no podríem deixar-la passar intrascendentment sense revertir-la del marc adequiat per ^{tal} d'estar d'acord ^{amb} l'elevada jerarquia y la qualitat artística de l'obra d'Espron.

Es per això que la funció d'avui la presentem dins la major sobrietat, en una atmosfera adequada a la tragèdia. les figures, les accions, l'escenografia, tot, ha ~~estat~~ ^{estat} subordinat a la paraula.

Posen atenció, doncs, als dialegs d'Espron ^{i tendrem} ^{i gaudiran el goig d'or} i un català depurat: dues fases plenes d'intencions i ritme, i dues paraules d'una sonoritat, que fan moments semblants a la música.

Quant a l'obra ~~Matarissa~~, dos actes curts, el segon dividit en dos quadres, tracte de la lluita entre Etèocles i Polinices, dos germans que a Tebes, a l'antiga Grècia, es disputen el poder a la mort del seu pare, el rei Edip. Si bé pacten regalar un any l'un, un any l'altre, Etèocles desposeïx dels seus drets a

Polinices. Aquest fugí i torna a Tebes amb un exèrcit estranger ^{i Ataca} ~~i invadi~~ les portes de la ciutat.

Èteocles s'ha de defensar-les amb el seu guerres.

Els dos germans lluiten un davant de l'altre i es donen mutuament la mort.

El nou rei, Creont, ha de honorar la memòria d'Èteocles i priva que Polinices trobi repòs sota terra, ~~amenacent~~ Qui desobeixi aquest precepte perdrà la vida. Antígoна, però, germana dels 2 caiguts, enterra el cos de Polinices, mitjançant pels corbs. ^{I al ser} ~~des~~ descoberta, escondeix-nada.

Escullen ara els personatges.